

De WOUW heeft meegewerkt aan een video van de 1ste Lijn, 28 juni 2017

Bijdrage van Annet voor de video 'De Dappere Patiënt'

'NIET ALLES WAT KAN HOEFT'

Omdat ik niet goed mijn gedachten in woorden kan uitdrukken, probeer ik ze hier op te schrijven, zodat het duidelijk wordt wat ik bedoel. Volgend jaar word ik 90jaar. Ik besef heel goed dat ik dan, maar ook nu al, in mijn laatste levensfase beland ben. Hoe lang zal ik nog leven?

Ik heb met mijn huisarts mevrouw Siewertsz van Reesema, een gesprek over euthanasie gehad en haar mijn NVVE-verklaring van niet reanimeren gegeven. Maar ik ben over dat gesprek niet erg tevreden en daarom schrijf ik het allemaal maar op.

Mijn gezondheid is nu goed. Ik heb diastolisch hartfalen, ademnood bij inspanning en soms dikke enkels. Ik word gecontroleerd, 2x per jaar door dr. Van Heerebeek, cardioloog bij het OLVG. Ik slik de nodige medicijnen en de trombosedienst komt aan huis om bloed te prikken en dat te controleren.

Ik heb weinig of geen contact met mijn huisarts, heb geen reden hulp te vragen. Ik krijg bericht om de grieprik te halen en dat doe ik gehoorzaam.

Ik vind het verkeerd dat ik geen contact heb. Ik zou wensen dat er van de huisartsen van deze praktijk een initiatief uitging voor een gesprek over oud worden en mijn wensen over mijn levenseinde. In de brochure van de KNMG van artsen staan veel goede tips voor gesprekken daaromtrent.

Ik wil haar en haar collega, dr. Huygen, die mijn man tot zijn dood begeleidden met zijn Parkinson, vertellen dat ik het liefst thuis wil sterven, net als mijn man.

Ik heb de verzorging toen in 2005, als heel goed en prettig ervaren. Alles kon en de thuiszorg en het verpleegteam waren zorgzaam. De kinderen en kleinkinderen kwamen vaak langs, vrienden ook. Kortom, zo zou ik mijn einde ook willen beleven.

In het geval dat ik in het ziekenhuis terecht kom, na een val, een hartaanval, een hersenbloeding of wat ook, graag zo gauw mogelijk weer naar huis.

Eventueel na revalidatie. En met hulp van Buurtzorg.

Ik vraag mijn drie dochters mij te helpen om, mocht mijn eventueel lijden ondragelijk en uitzichtloos worden, voor mij te beslissen om mij euthanasie te laten geven. Zij weten van mijn mening daarover. Zij hebben mijn NVVE-verklaringen. Ik wens tot het einde van mijn leven een zo goed mogelijke kwaliteit van leven te hebben en ik zal proberen nieuwsgierig te blijven, me te verdiepen in de maatschappelijke problemen in de wereld, de vele problemen waar onze stad mee worstelt, de levens van mijn kinderen en kleinkinderen te volgen, interesse te tonen en mijn vriendschappen te onderhouden. Met vreugde wacht ik op de geboorte van mijn eerste achterkleinkind in april volgend jaar.

Ik ben niet bang om dood te gaan, maar ik hoop, dat ademnood te voorkomen zal zijn en dat palliatieve zorg mij een goede dood zal geven en dat ik in volle bewustzijn afscheid van mijn familie en vriendinnen kan nemen.

Geen zware operaties en eerlijke voorlichting over mijn situatie.

'NIET ALLES WAT KAN HOEFT'

27 oktober 2016.

De Dappere Patiënt

*Als wat je wil en kan,
minder vanzelfsprekend wordt*